

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **SMS finance, a. s.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zastoupen Mgr. Richardem Kolibou, advokátem se sídlem nám. Svobody 527/0, Třinec, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, za účasti: **P. D.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 9 A 153/2019 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále též „Úřad“) ze dne 26. 6. 2019, č. j. UOOU-09633/18-30, bylo žalobci uloženo: I. zajistit provedení výmazu osobních údajů o subjektu údajů – P. D., bytem K. 350, M. (v nynější věci osoba zúčastněná na řízení, pozn. NSS); II. zajistit právní tituly pro zpracování osobních údajů všech subjektů údajů, vůči kterým je žalobce v postavení správce osobních údajů, tedy tam, kde sám určil účel a prostředky zpracování, dle čl. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále též „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“); a III. uzavřít zpracovatelskou smlouvu ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení (EU) 2016/679 s Ing. L. Š. jakožto s vázaným zástupcem ve smyslu § 15 zákona č. 170/2018 Sb., o distribuci pojištění a zajištění, a dále se společností Securing s. r. o., tak, aby bylo zajištěno, že uvedení zpracovatelé, kteří pro žalobce plní úkoly spojené se zpracováním osobních údajů, budou disponovat řádným právním titulem. Výroky IV. a V. byly žalobci uloženy povinnosti podat

zprávu o provedených nápravných opatřeních uvedených ve výrocích I. až III. a nahradit náklady řízení.

[2] Rekapitulované rozhodnutí napadl žalobce rozkladem, v němž zejména brojil proti závěru Úřadu, že žalobce je správcem osobních údajů dle čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o zpracování osobních údajů. Rozhodnutím předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 24. 9. 2019, č. j. UOOU-09633/18-35, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí o rozkladu správní žalobou. Shora označeným rozsudkem Městský soud v Praze (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že žalobce byl v dané věci v postavení správce osobních údajů dle čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o zpracování osobních údajů, který za správce považuje tu osobu, která určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů. V řízení přitom bylo prokázáno, že žalobce určil účel a prostředky zpracování osobních údajů mj. i vůči Ing. L. Š., která je vázaným zástupcem ve smyslu § 15 zákona č. 170/2018 Sb., o distribuci pojištění a zajištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o distribuci pojištění“). Na tom nic nemění ani argumentace žalobce poukazující na povahu vztahu mezi uvedenými subjekty, povahu jejich činnosti, postavení Ing. L. Š. jako podnikatelky atp. Správní orgány nepochybily ani tím, že žalobci (jako správci údajů) uložily i předmětná opatření, mj. povinnost zajistit výmaz údajů o subjektu údajů (osoba zúčastněná na řízení). Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž žalobce namítal neurčitost a obecnost výroku II. prvostupňového rozhodnutí, způsobující jeho nevykonatelnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Takovými vadami podle krajského soudu uvedený výrok netrpí. Krajský soud neshledal důvodné ani další námítka a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel předně poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Vytýkal mu nedostatečnost odůvodnění závěru o tom, že stěžovatel byl správcem údajů dle čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Dále mu vytýkal, že náležitě neodůvodnil, proč na danou věc neaplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68 (dále též „rozsudek ve věci sp. zn. 9 As 34/2008“). Návazně pak stěžovatel dovozoval i nezákonnost závěru krajského soudu o tom, že je stěžovatele třeba považovat za správce údajů. Tuto otázku posoudil krajský soud v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 34/2008. Stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle popsal i povahu své činnosti, povahu činnosti Ing. L. Š., jakož i proces oslovování klientů. Na základě toho dovodil, že nemohl být správcem údajů. Dodal, že správcem údajů nemůže být i z toho důvodu, že Ing. L. Š. byla podnikatelkou a vykonávala předmětné činnosti samostatně. Stěžovatel uzavřel, že jej nelze považovat za správce údajů ve smyslu čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o zpracování osobních údajů. Poukázal i na to, že vázaní zástupci mohou za určitých omezení vykonávat jiné zprostředkovatelské činnosti i pro další subjekty. V dalším okruhu námitek stěžovatel brojil proti výroku II. rozhodnutí Úřadu. Předně namítal, že výrok nemá podklad v rámci provedeného správního řízení. Dále poukazoval na neurčitost, obecnost a nevykonatelnost uvedeného

pokračování

výroku. Stěžovatel vyjádřil i obavu, že opatření k nápravě uvedené ve výroku II. může být žalovaným v budoucnu (a to v rozporu se zásadami správního práva trestního) využito při ukládání případných dalších sankcí, což povede k omezení značné části práv stěžovatele v dalším řízení (řízení o uložení případné sankce). Podpůrně stěžovatel poukazoval i na svou argumentaci uvedenou v předcházejících fázích řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul a rozvedl argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí, resp. jemu předcházejícím rozhodnutí. Ztotožnil se se závěry vyjádřenými v napadeném rozsudku krajského soudu a dodal, že stěžovatel v zásadě pouze opakuje již řádně vypořádané argumenty. Setrval na závěru, že stěžovatel byl v pozici správce osobních údajů. Poukaz na judikaturu akcentovanou stěžovatelem neshledal případným. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Krajský soud své závěry náležitě zdůvodnil a uvedl, proč považuje žalobní námítky za liché, resp. nedůvodné. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti, resp. jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud náležitě odůvodnil i to, proč je stěžovatel správcem údajů ve smyslu č. 4 odst. 7 obecného nařízení o zpracování osobních údajů, jakož i další nosné žalobní námítky vč. námitek dovozujících nezákonnost výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Ostatně, sám stěžovatel s argumentací

krajského soudu zcela konkrétně polemizuje a vyvrací jeho závěry. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Za situace, kdy pro skutkové a právní odlišnosti na danou věc nedopadal ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68 (viz dále), nelze krajskému soudu vytýkat, že nezdůvodnil, proč jej na danou věc neaplikoval. Ani na základě žádné další argumentace neshledal soud důvod pro zrušení rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[12] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení jádra věci. Tím je otázka, zda správní orgány oprávněně považovaly stěžovatele za správce osobních údajů dle čl. 4 bodu 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem a jeho závěry plně přebírá. Nad rámec těchto závěrů dodává ke stížní argumentaci následující.

[13] Podle čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů pro účely tohoto nařízení se rozumí „správcem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení.

[14] Podle čl. 4 odst. 8 uvedeného nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí „zpracovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce.

[15] Podle čl. 28 odst. 3 věty první obecného nařízení o ochraně osobních údajů se zpracování zpracovatelem řídí smlouvou nebo jiným právním aktem podle práva Unie nebo členského státu, které zavazují zpracovatele vůči správci a v nichž je stanoven předmět a doba trvání zpracování, povaha a účel zpracování, typ osobních údajů a kategorie subjektů údajů, povinnosti a práva správce.

[16] Podle § 2 písm. e) zákona o distribuci pojištění se pro účely tohoto zákona rozumí zprostředkováním pojištění jednání jménem pojistitele nebo zákazníka odlišné od poskytování pojištění, které spočívá v 1. nabízení možnosti sjednat, změnit nebo ukončit pojištění, včetně srovnávání pojištění, 2. předkládání návrhů na sjednání, změnu nebo ukončení pojištění, 3. provádění dalších přípravných prací směřujících ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění, včetně poskytování doporučení vedoucího ke sjednání, změně nebo ukončení pojištění, 4. sjednání nebo změně pojištění, nebo 5. pomoci při správě pojištění a při uplatňování práv z pojištění.

[17] Podle § 6 zákona o distribuci pojištění se samostatným zprostředkovatelem pro účely tohoto zákona rozumí ten, kdo je oprávněn zprostředkovávat pojištění nebo zajištění na základě oprávnění k činnosti samostatného zprostředkovatele uděleného Českou národní bankou.

pokračování

[18] Podle § 15 odst. 1 zákona o distribuci pojištění se vázaným zástupcem pro účely tohoto zákona rozumí ten, kdo je oprávněn zprostředkovávat pojištění nebo zajištění na základě zápisu vázaného zástupce do registru. Podle § 15 odst. 2 téhož zákona vázaný zástupce uzavírá pro výkon činnosti spočívající ve zprostředkování pojištění nebo zajištění na základě oprávnění podle odstavce 1 se zastoupeným smlouvu, která musí mít písemnou formu. Smlouvu lze uzavřít pouze s jedním zastoupeným.

[19] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že správní orgány stěžovatele správně považovaly za správce údajů ve smyslu čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, neboť stěžovatel určil Ing. L. Š. účel a prostředky zpracování osobních údajů. Ze správního spisu k tomu vyplývá, že Ing. L. Š. byla vázaným zástupcem stěžovatele dle § 15 zákona o distribuci pojištění, přičemž jako taková byla oprávněna zprostředkovávat služby stěžovatele dle § 2 písm. e) zákona o distribuci pojištění. V návaznosti na § 15 odst. 2 zákona o distribuci pojištění přitom mohla být vázaným zástupcem pro stěžovatele. Ing. L. Š. v rámci své činnosti zprostředkovávala služby stěžovatele, v rámci čehož docházelo i ke shromažďování osobních údajů potenciálních klientů, které shromažďovala a zpracovávala právě za účelem určeným stěžovatelem. Nutno dodat, že stěžovatel uvedené závěry správních orgánů konkrétně nezpochybnil ani v řízení o kasační stížnosti. Setrval na argumentaci, kterou již důkladně vypořádaly správní orgány a následně i krajský soud. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20 apod.).

[20] Stěžovatel svou kasační argumentaci postavil na tvrzené totožnosti jeho věci s případem posuzovaným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008 - 68. Je názoru, že v uvedené věci byly posuzovány stejné otázky. Krajský soud měl proto z uvedeného rozsudku bez dalšího vyjít. Takto však krajský soud nepostupoval, protože je třeba jeho rozsudek zrušit. K této argumentaci soud předesílá, že v uvedeném rozsudku nebyla posuzována stejná skutková a právní situace. Tento rozsudek se nezabývá výkladem čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, ale otázkou plnění povinností dle ustanovení § 12 zákona č. 101/2000 Sb., resp. zákonností následné pokuty za delikt ve smyslu § 45 odst. 1 písm. g) tohoto zákona. Ostatně i s ohledem na datum vydání uvedeného rozsudku je zřejmé, že se v něm Nejvyšší správní soud nemohl zabývat zákonností postupu dle obecného nařízení o ochraně osobních údajů, resp. otázkou, zda je stěžovatel správcem údajů dle čl. 4 odst. 7 uvedeného nařízení. Jako nepřipadné proto soud hodnotí porovnávání dílčích (nadto z kontextu vytržených) vět, kterými se stěžovatel snažil vytvořit paralelu mezi jeho případem a případem řešeným v rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 34/2008. Ani obecný popis povahy činnosti stěžovatele, povahy činnosti Ing. L. Š., resp. procesu oslovování klientů nic nemění na správnosti závěru správních orgánů a krajského soudu, že stěžovatel byl správcem údajů. Zákon nestanoví, že by stěžovatele nebylo lze považovat za správce údajů s ohledem na stěžovatelem (nadto obecně a bez vztahu k dané věci) uváděný popis obvyklých činností stěžovatele, vázaného zástupce, způsobu budování klientské sítě atp. Ačkoliv Nejvyšší správní soud obecně souhlasí s tím, že vázaný zástupce v době, kdy oslovuje potenciálního klienta, nabízí své vlastní zprostředkovatelské služby (a nikoli služby zastoupeného), nesouhlasí s tím, že by z této skutečnosti vyplývaly relevantní konsekvence pro nyní posuzovanou věc. Jak správně uvedl krajský soud, vázaný zástupce oslovuje potenciálního klienta za účelem nabídnutí služeb zastoupeného, neboť právě v tom zprostředkování dle § 2 písm. e) zákona o distribuci

pojištění tkví. Ani kasačnímu soudu není nadto zřejmé, z jakého důvodu by měly být zprostředkovatelské služby nabízeny „jen“ jako takové (samy o sobě). Aby totiž mohl kdokoli nabízet své vlastní, zprostředkovatelské služby, musí k tomu mít „co zprostředkovávat“. Z obsahu spisu (zejména z obsahu kontrolních zjištění) je zřejmé, že Ing. L. Š. zprostředkovávala služby stěžovatele, v rámci nichž shromažďovala a zpracovávala osobní údaje potenciálních klientů za účelem určeným stěžovatelem. Již zpracovávání osobních údajů před představením nabídky služeb stěžovatele je přitom vedeno za účelem nabídnutí těchto služeb. V souvislosti s uvedeným Nejvyšší správní soud akcentuje i vyjádření osoby zúčastněné na řízení (jež stěžovatel nerozporoval), podle kterého se Ing. L. Š. při kontaktování uvedené osoby představila vč. označení (části názvu) stěžovatele.

[21] Na naplnění definice správce údajů v dané věci nic nemění ani argumentace v tom smyslu, že Ing. L. Š. byla nezávislou podnikatelkou. Důvodem pro úpravu vztahů mezi správcem a zpracovatelem (a to především na základě specifické smlouvy podle čl. 28 odst. 3 obecného nařízení o zpracování osobních údajů), je právě skutečnost, že se jedná o vztah dvou jinak na sobě nezávislých subjektů. To však nic nemění na naplnění definice správce dle čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Z hlediska tam uvedené definice není podstatné, zda byla Ing. L. Š. i podnikatelkou. Právní úprava za správce považuje toho, kdo určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů. Zpracovatelem je pak ten, kdo zpracovává osobní údaje pro správce (viz výše). S ohledem na výše uvedené znění § 15 odst. 2 zákona o distribuci pojištění je pak irelevantní i stížní tvrzení, že vázaný zástupce může za určitých omezení vykonávat jiné zprostředkovatelské činnosti i pro další subjekty. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, pro které subjekty by Ing. L. Š. takové činnosti měla vykonávat. Nezpochybil přitom nosný závěr, že je vykonávala pro stěžovatele. Z hlediska celkového kontextu věci nutno dodat, že Ing. L. Š. sice měla se stěžovatelem uzavřenou smlouvu o obchodním zastoupení, nikoli však smlouvu o zpracování osobních údajů dle § 6 zákona č. 101/2000 Sb., resp. dle čl. 28 odst. 3 obecného nařízení o zpracování osobních údajů. Jde přitom pouze k tíži stěžovatele, že si efektivně nezajistil, aby mu Ing. L. Š. předávala osobní údaje. Z uvedených důvodů shledává soud nepřipadné i obecné úvahy o tom, že vázaní zástupci v prvotní fázi oslovení klienta zpracovávají osobní údaje subjektů údajů za účelem vybudování si své vlastní zákaznické sítě, které následně budou v rámci své podnikatelské činnosti nabízet své vlastní služby (služby finančního poradenství), přičemž k nabízení služeb stěžovatele dochází až následně, a nikoli vždy. Nelze přehlédnout, že stěžovatel výše uvedená tvrzení nepodpořil žádnými podklady, přičemž relevantně nezpochybil podklady, o které se opíraly správní orgány. I v kasační stížnosti zůstal v rovině obecných (nepodložených) tvrzení. Ani žádná další argumentace neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí správních orgánů z důvodu tvrzeného nesprávného posouzení čl. 4 odst. 7 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že správní orgány a krajský soud dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel byl v pozici správce údajů s důsledky z toho plynoucími. V podrobnostech odkazuje kasační soud na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek krajského soudu, které se danou otázkou obsáhle zabývaly.

[22] Stěžovatel dále namítal, že výrok II. rozhodnutí Úřadu nemá podklad v rámci provedeného správního řízení a dále poukazoval na obecnost uvedeného výroku. Stěžovatel vyjádřil i obavu z toho, že opatření k nápravě uvedené ve výroku II. může být žalovaným v budoucnu (a to v rozporu se zásadami správního práva trestního) využito při ukládání případných dalších sankcí, což povede k omezení práv stěžovatele v dalším řízení (řízení o uložení případné sankce).

[23] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Podle jeho názoru má uvedený výrok oporu ve správním spisu a nelze jej považovat za natolik neurčitý, že by bylo třeba přistoupit k jeho

pokračování

zrušení. Ze spisu vyplývá, že Úřad zjistil porušení povinností stanovených právním předpisem (obecným nařízením o zpracování osobních údajů) a v návaznosti na ně uložil stěžovateli provést nápravná opatření, konkrétně povinnost zajistit právní tituly pro zpracování osobních údajů všech subjektů údajů, vůči kterým je účastník řízení (stěžovatel) v postavení správce osobních údajů, tedy tam, kde sám určil účel a prostředky zpracování, v souladu s čl. 6 obecného nařízení o ochraně osobních údajů, přičemž v případě, že by takové zajištění nebylo u některého subjektu údajů možné, potom má provést výmaz osobních údajů takového subjektu údajů, a to ve lhůtě 3 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Tento výrok byl přitom přijat v návaznosti na zjištění týkající se výroku I., resp. na navazující kontrolní zjištění. Je to přitom stěžovatel, kdo musí logicky disponovat povědomostí o subjektech, vůči kterým sám určil účel a prostředky zpracování. Nejvyšší správní soud dodává, že uvedený výrok je konkretizován i v odůvodnění obou správních rozhodnutí (na která je třeba nahlížet jako na jeden celek - rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66). Celkově je z rozhodnutí správních orgánů (a obsahu spisu) zřejmé, z jakých důvodů byl výrok učiněn, o co se opírá a z jakých úvah bylo při jeho přijetí vycházeno. Z výroku je zřejmé i to, jakým způsobem má stěžovatel splnění výroku II. doložit. Ostatně to konkretizoval žalovaný stěžovateli (v návaznosti na jeho námitku) i v odůvodnění svého rozhodnutí.

[24] K tvrzením stěžovatele založeným na obavách z dalšího postupu žalovaného a porušení práv v řízení o příp. sankci, pak soud konstatuje, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí, kterým by stěžovateli byla uložena sankce, ale výše uvedené rozhodnutí ukládající povinnost splnit shora specifikovaná opatření. Toto rozhodnutí byl soud oprávněn přezkoumat a shledal, že se jedná o rozhodnutí zákonné, dostatečně určité a vykonatelné (viz výše). Soud se přitom nemůže vyjadřovat k příp. budoucímu postupu žalovaného, jakož ani hypoteticky přezkoumávat (příp. budoucí) rozhodnutí. Lze jen v obecné rovině konstatovat, že až na výjimky stanovené soudním řádem správním (popř. dalšími právními předpisy) lze téměř každé rozhodnutí správního orgánu podrobit soudnímu přezkumu. V rámci tohoto řízení lze pak uplatnit mj. i námitky poukazující na porušení principů správního trestání. Nejvyšší správní soud obecně dodává, že z vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti vyplývá, že žádné sankční řízení vůči stěžovateli zahájeno nebylo; ostatně stěžovatel v kasační stížnosti žádné takové řízení neoznačil.

[25] Pokud pak stěžovatel pro podporu svých dílčích tvrzení podpůrně poukazoval i na svou dřívější argumentaci v předcházejících fázích řízení, konstatuje soud, že důvody kasační stížnosti musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Obecný odkaz na argumentaci v předchozím podání v řízení před krajským soudem či žalovaným nespĺňuje zákonné požadavky na kasační stížnost. Je na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který svou kasační stížnost opírá, a to po stránce právní i skutkové. Povinností soudu není za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05, jakož i např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky téhož soudu ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70 atp.).

[26] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Současně s ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud, namísto toho, aby jednotlivé dílčí závěry jinými slovy prakticky „opakoval“, ještě dále odkazuje pro dokreslení hodnocení věci v jednotlivých podrobnostech také na autentický text daného odůvodnění, který je účastníkům řízení znám. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet ex offio (viz např. § 109 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[28] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu